

Udskriftsdato: 25. december 2025

KEN nr 9129 af 15/08/1988 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse U-16-88 om erstatningsfastsættelse - skadelidte afgået ved døden - bortfald af mén - og erhvervsevnetabserstatning - arbejdsskade

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 16340-87

Ankestyrelsens principafgørelse U-16-88 om erstatningsfastsættelse - skadelidte afgået ved døden - bortfald af mén - og erhvervsevnetabserstatning - arbejdsskade

Resume:

Erstatning for tab af erhvervsevne og forhøjelse af ménerstatning til en maskintekniker ville ikke blive udbetalt, da han var afgået ved døden, inden erstatningen var fastsat.

Ankestyrelsen henviste til, at ménerstatning og erstatning for tab af erhvervsevne var personlige erstatninger, som blev tilkendt for fremtidige ulemper, og at kravet bortfaldt, såfremt erstatningen ikke var fastsat på tidspunktet for dødsfaldet. *)

Kassation:

Principafgørelsen er afløst af en nyere afgørelse

Kassationsdato:

01-07-2011

Love:

Lov om sikring mod følger af arbejdsskade - lovbekendtgørelse nr. 450 af 25. juni 1987 - § 27 og § 28

Note:

Er afløst af U-5-08 og 172-12

*) Note: Dommen er offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 1961, side 280.

Sagsfremstilling:

En maskintekniker M fik ved Sikringsstyrelsens afgørelse af 20. februar 1987 i anledning af en lungelidelse tilkendt erstatning for varigt mén på 65%, men fandtes ikke berettiget til erstatning for tab af erhvervsevne, da han fortsat var i arbejde.

I august 1987 anmodede en socialrådgiver på M's vegne om genoptagelse af sagen med henblik på revurdering af méngraden og erhvervsevnetabet, da M's helbredstilstand var alvorligt forværret. Den 10. september 1987 afgik M ved døden.

Sikringsstyrelsen meddelte, at den af styrelsen den 11. september 1987 fastsat erstatning til M for tab af erhvervsevne på 100% og forhøjelsen af erstatning for varigt mén fra 65% til 100% ikke ville blive udbetalt, da M var afgået ved døden den 10. september 1987.

Sikringsstyrelsen begrundede afgørelsen med, at ménerstatning samt erstatning for tab af erhvervsevne var personlige erstatninger, der tilkendtes for fremtidige ulemper, og at kravet bortfaldt, såfremt erstatningen ikke var fastsat på tidspunktet for dødsfaldet.

Sikringsstyrelsen meddelte samtidig, at styrelsen ville vende tilbage til spørgsmålet om eventuel erstatning til de efterladte i anledning af dødsfaldet.

Afgørelsen var indanket af M's enke.

Enken gjorde gældende, at Sikringsstyrelsen allerede ved afgørelsen af 20. februar 1987 burde have tilkendt M fuld erstatning, eller at fuld erstatning burde tilkendes den 28. august 1987, hvor Sikringsstyrelsen fik kendskab til, at M opfyldte betingelserne for yderligere erstatning. Enken anførte endelig, at der i det mindste burde ses bort fra den korte tidsfaktor mellem Sikringsstyrelsens afgørelse af 11. september 1987 og M's død den 10. september 1987.

Afgørelse:

Ankestyrelsen tiltræder Sikringsstyrelsens afgørelse med Sikringsstyrelsens begrundelse.

Ankestyrelsen skal supplerende oplyse, at et spørgsmål af samme karakter som i denne sag har været behandlet af Østre Landsret dels om invaliditetserstatning i en dom af 28. oktober 1960 og dels om erstatning for varigt mén i en dom af 21. januar 1983. I begge domme nåede landsretten til samme resultat, som Ankestyrelsen (og Sikringsstyrelsen) er nået til i den foreliggende sag.